U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupen JUDr. Jindřichem Zadinou, advokátem se sídlem Sokolská 490/31, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2022, č. j. 13 A 29/2022-62,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 11. 2021, č. j. KRPA-283427-39/ČJ-2021-000022-ZSV, bylo žalobci (stěžovateli) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v účinném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 5 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Na základě odvolání stěžovatele žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 3. 2022, č. j. CPR-2201-6/ČJ-2022-930310-V237, rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění změnila následovně: „*Část výroku ve znění „... a dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 ...*" *se vypouští. Část výroku ve znění „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 5 let*" *se mění a nově zní „... a doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanovuje na 3 roky*". *Část výroku ve znění „Pokud by podle rozhodnutí měla doba k opuštění území začínat běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k opuštění území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.*" *se mění a nově zní „Pokud by stanovená doba k vycestování měla začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je cizinec v průběhu doby k vycestování zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.*" Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

[3] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž namítal, že ze zprávy o zemi původu, která je součástí správního spisu, vyplývají závažné nedostatky týkající se bezpečnostní a politické situace v Číně, avšak i přesto Ministerstvo vnitra závazným stanoviskem konstatovalo, že vycestování stěžovatele je možné. Dále stěžovatel namítal, že se správní orgány nedostatečně zabývaly jeho soukromým životem, když nezohlednily, že stěžovatel v ČR žije již 16 let a má zde veškeré vazby, nepřihlédly k jeho věku ani zdravotnímu stavu. Ke správnímu vyhoštění navíc bylo přistoupeno i přesto, že stěžovatel nedisponuje dokladem totožnosti ani cestováním dokladem. Stěžovatel dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu tykající se rodinného a soukromého života, od které se správní orgány dle jeho názoru odchýlily.

[4] Městský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 28. 7. 2022, č. j. 13 A 29/2022-62, zamítl. Podle městského soudu skutečnost, že Čína je zemí s nižším standardem lidských práv, není sama o sobě důvodem znemožňujícím vycestování stěžovatele, přičemž stěžovatel během své výpovědi v rámci výslechu vedeného správním orgánem I. stupně neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné usoudit, že by mu v případě návratu mohlo hrozit skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy že by mu v zemi původu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Stěžovatel vycestoval ze země původu dobrovolně a ve své výpovědi potvrdil, že v případě návratu nebude mít žádné potíže a nehrozí mu žádné nebezpečí, pouze má v Číně nějaké dluhy, které doposud nezačal splácet.

[5] K námitce nedostatečného posouzení soukromých vazeb stěžovatele v ČR městský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vylíčil pobytovou historii stěžovatele, kterému bylo opakovaně uloženo jak správní, tak soudní vyhoštění, a také podmíněný trest odnětí svobody za maření výkonu úředního rozhodnutí. Celý pobyt stěžovatele na území ČR od roku 2003 byl nelegální, bez potřebných dokladů či povolení. Společenské vazby, které si stěžovatel v ČR vytvořil s cizinci ukrajinské a bulharské národnosti, vznikly v době jeho nelegálního pobytu a v době existence několika pravomocných rozhodnutí o vyhoštění. Stěžovatel tedy nemohl očekávat, že mu bude umožněno v jeho pobytu pokračovat a tyto vazby dále rozvíjet. Jiné společenské a kulturní vazby na území České republiky stěžovatel netvrdil. Stěžovatel také není ve věku seniora ani neuvedl, že by měl jakékoliv zdravotní problémy. Dle městského soudu všechny tyto skutečnosti vzaly správní orgány v potaz a dostatečně zhodnotily stěžovatelův šestnáctiletý pobyt na území České republiky i jeho vazby v zemi původu i v České republice. Městský soud uzavřel, že rozhodnutí správních orgánů nejsou v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť zhodnotila veškerá rozhodná kritéria, která Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích vymezil.

[6] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., nicméně stěžovatel neobdržel výzvu soudu, aby měl možnost s tímto postupem vyjádřit svůj nesouhlas. Stěžovatel má rovněž za to, že vzhledem k tomu, že je s ním vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, považuje rozhodnutí o správním vyhoštění za předčasné. Dále stěžovatel opětovně poukazuje na informaci OAMP MV ze dne 5. 10. 2020 „*Čína, Bezpečnostní a politická situace v zemi*“, z níž vycházelo závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2021, ev. č. ZS52585, k možnosti vycestování stěžovatele (a rovněž závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 28.

1. 2022, č. j. MV-11391-2/OAM-2022, jímž bylo v odvolacím řízení dle § 149 odst. 7 správního řádu zmiňované závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrzeno) a z níž podle stěžovatele vyplývá, že Čínská lidová republika je nedemokratický stát, kde jsou porušována lidská práva, přesto však městský soud dospěl k závěru, že se jedná o bezpečnou zemi. Stěžovatel v současné době neví, co může v zemi původu očekávat. Dále stěžovatel namítá, že žalovaná ani městský soud dostatečně nepřihlédly k jeho soukromému životu, nezohlednily, že stěžovatel v ČR žije již 16 let a má zde veškeré vazby, nepřihlédly k jeho věku ani zdravotnímu stavu. Ke správnímu vyhoštění navíc bylo přistoupeno i přesto, že stěžovatel nedisponuje dokladem totožnosti ani cestováním dokladem. Stěžovatel dále stejně jako v žalobě poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se práva cizince na ochranu soukromého a rodinného života, od které se dle něj správní orgány i městský soud odchýlily. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na obsah správního spisu, na rozhodnutí správních orgánů i na rozsudek městského soudu a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před městským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[10] Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[12] Nejvyšší správní soud především nesouhlasí se stěžovatelem, že mu městský soud nedoručil výzvu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez jednání. Výzva, v níž městský soud stěžovatele v souladu se zmiňovaným ustanovením poučil, že se má za to, že je souhlas s rozhodnutím bez jednání udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení této výzvy s takovým projednáním věci nesouhlas, je založena na č. l. 8 spisu městského soudu. Z obálky na č. l. 22 tohoto spisu dále vyplývá, že tato výzva byla stěžovateli doručována do vlastních rukou na adresu, kterou uvedl na žalobě (Voskovcova II/735, Praha 5), přičemž stěžovatel nebyl doručujícím orgánem (poštovním doručovatelem) zastižen, takže zásilka byla v souladu s § 49 odst. 2 a 3 písm. a) o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. dne 17. 6. 2022 uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb a stěžovateli byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedl. Vzhledem k tomu, že si ji stěžovatel ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl, považuje se tato zásilka v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. za doručenou posledním dnem této lhůty (tj. 27. 6. 2022), a to i v případě, že se stěžovatel o uložení nedozvěděl. Zásilka se následně dne 8. 7. 2022 vrátila městskému soudu, neboť ji dle záznamu doručujícího orgánu nebylo možné po uplynutí úložní doby vložit do schránky stěžovatele, a proto městský soud o tom v souladu s § 49 odst. 4 poslední větou o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. vyvěsil sdělení na své úřední desce. Na doručení písemnosti stěžovateli dne 27. 6. 2022 (uplynutím úložní doby) však uvedený postup již nemohl mít žádný vliv. Dvoutýdenní lhůta k vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím městského soudu bez jednání tedy stěžovateli marně uplynula dne 11. 7. 2022. Vzhledem k tomu, že nesouhlas s rozhodnutím ve věci bez jednání nevyjádřila ani žalovaná, městský soud postupoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když vydal dne 28. 7. 2022 napadený rozsudek, aniž by ve věci nařídil jednání.

[13] Námitka předčasnosti rozhodnutí o správním vyhoštění z toho důvodu, že se stěžovatelem bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zakládat přijatelnost jeho kasační stížnosti již jen proto, že nebyla uplatněna v žalobě ani ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 poslední věta s. ř. s.), takže se jedná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. o námitku nepřípustnou. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany je ve smyslu § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců překážkou výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, jak byl stěžovatel v závěru rozhodnutí o správním vyhoštění správním orgánem I. stupně poučen.

[14] Zbývající kasační námitky jsou v podstatě doslovným přepisem žalobních bodů, a to pouze s tím rozdílem, že stěžovatel namísto či vedle správních orgánů a jejich rozhodnutí dosadil městský soud a jeho napadený rozsudek, aniž by ovšem jakkoli reagoval na argumentaci městského soudu. Je přitom třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační

stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského (městského) soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského (městského) soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského (městského) soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského (městského) soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2021, č. j. 5 Azs 271/2019-30). Uvedenou povinnost stěžovatel ve vztahu ke zbývajícím námitkám nesplnil a již jen z tohoto důvodu nemohou tyto námitky zakládat přijatelnost kasační stížnosti.

[15] Nejvyšší správní soud tedy pouze stručně opakuje, co již stěžovateli vysvětlil městský soud, totiž, že skutečnost, že v Číně vládne nedemokratický režim, který se dopouští i závažného porušování lidských práv, ještě sama o sobě nevede k závěru, že stěžovateli by v případě navrácení do této země jeho původu hrozilo ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců skutečné nebezpečí špatného zacházení rozporného s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či že by byl případně dán jiný důvod, proč by navrácení stěžovatele do této země bylo v rozporu se zásadou *non-refoulement*, tedy zejména, že by ve smyslu čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků život či osobní svoboda stěžovatele byly v případě návratu do země původu ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení (srov. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39). To by bylo možné konstatovat pouze na základě individuálního příběhu stěžovatele, který však, jak ho stěžovatel vylíčil během svého výslechu v řízení o správním vyhoštění, o ničem takovém nevypovídá. Naopak, na přímou otázku, zda by stěžovateli v případě návratu do země původu hrozilo nějaké nebezpečí, stěžovatel odpověděl, že mu tam nic nehrozí. Má tam dle své výpovědi pouze nesplacené dluhy, ale ani v souvislosti s nimi žádné nebezpečí jakékoli újmy nespecifikoval. Nejde tedy o to, že by Čína byla bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve spojení s § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v účinném znění [v takovém případě by podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince eventuálně ani nemuselo být vyžádáno], ale o to, že v případě stěžovatele nebyly vzhledem k jeho výpovědi zjištěny důvody znemožňující jeho vycestování do této země. Zákonnou překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění samozřejmě není ani skutečnost, že cizinec nedisponuje platným dokladem totožnosti či cestovním dokladem.

[16] Pokud jde dále o přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), Nejvyšší správní soud se již touto otázkou zabýval v celé řadě svých rozhodnutí (z nichž některých se dovolává stěžovatel), přičemž např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, konstatoval: „*Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a*

vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“

[17] Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého života stěžovatele v případě jeho vyhoštění (stěžovatel nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, takže o zásahu do jeho rodinného života v případě jeho vyhoštění hovořit vůbec nelze), se správní orgány i městský soud v intencích uvedených kritérií dostatečně a přezkoumatelně zabývaly, přičemž důvodně vyšly především z toho, že stěžovatelův pobyt na území ČR je vlastně od samého počátku neoprávněný. Jak vyplývá ze správního spisu a jak popsala rovněž žalovaná na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí, stěžovateli bylo správní vyhoštění (na dobu 5 let) pravomocně uloženo již rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, ze dne 29. 6. 2003, č. j. SCPP-417-/UL-OPK-UL-SV-07-2003, dále pak rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 21. 10. 2003, č. j. SCPP-630-7/UL-OPK-UL-SV-23-2003 (na dobu 10 let), a rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem ze dne 16. 6. 2010, č. j. CPUL-4904/ČJ-2010-0462KP-SV (na dobu 6 let). Dále trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 12. 11. 2012, sp. zn. 102 T 105/2012, byl stěžovatel odsouzen za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku k trestu vyhoštění na dobu 3 let a trestním příkazem Okresního soudu Praha-západ ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. 17 T 96/2014, byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 5 let, a k trestu vyhoštění na dobu 5 let. Po svém propuštění z vyhošťovací vazby v souvislosti s naposled uvedeným trestem vyhoštění, k němuž došlo dne 1. 10. 2014, se stěžovatel i nadále neoprávněně zdržoval na území ČR až do svého zajištění při pobytové kontrole dne 26. 10. 2021.

[18] Nejvyšší správní soud vycházel z ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva (jíž se společně s judikaturou Nejvyššího správního soudu stěžovatel dovolává) k situaci, kdy cizinec buduje své vazby na území hostitelského státu s vědomím, že zde pobývá neoprávněně a nebude zde tedy moci zůstat trvale, například v již citovaném rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, přičemž konstatoval: „*Skutečnost, že*

zázemí pro rodinný život bylo budováno i přesto, že dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom zásadní i podle judikatury ESLP (srov. rozhodnutí ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). V takových případech může vyhoštění cizince představovat porušení článku 8 Úmluvy pouze výjimečně (viz např. rozhodnutí ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo již citované rozsudky Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku a Nunez proti Norsku).“ Tím spíše platí tyto závěry pro případ stěžovatele, který si na území ČR ani žádné zázemí pro rodinný život nevybudoval, získal zde pouze určité vazby na jiné osoby, převážně rovněž cizince, přičemž žádné výjimečné okolnosti (ani ve stěžovatelově věku či zdravotním stavu), pro které by i přesto ochrana takto získaných vazeb stěžovatele převážila nad veřejným zájmem na jeho vyhoštění ani Nejvyšší správní soud v tomto případě neshledal.

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť se nejedná o otázky, které dosud nebyly řešeny judikaturou, byly řešeny rozdílně, případně vyžadovaly učinit judikaturní odklon, a nejde ani o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[20] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí městského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :
Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. dubna 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu